

PIESA „DINCOLO DE ZARE”
LA TEATRUL „C. I. NOTTARA”
UN SPECTACOL DE AMATORI?
(CRONICA DRAMATICA)

ROMAN-FOILETON
DE HARALAMB
ZINCĂ

ACTUALITATEA

Cu THEODOR CONSTANTIN
despre viitoarele sale cărți

A vorbi elegant

Șerban Cloculescu

A vorbi elegant este poate prea mult spus — deși dacă luăm lucrurile etimologic, limbajul elegant nu este altceva decât vorbire aleasă. Trebuie să ne alegem cuvintele și încă din copilărie. Cine nu și le alege nici la maturitate. Și criteriul elementar al alegerii cuvintelor ar zice este dublu. Un criteriu este acela al proprietății verbale. Adică să nu găsim una și să spunem alta pe de lângă. Dar este și criteriul decenței de a nu vorbi în așa fel încât să simim pe interlocutorul nostru să roșescă. Aici este rostul educației și mai ales al educației în familie. Dacă părinții vorbesc între ei grosolan, dăruindu-se înjurături în fața sau după înjură pe cei absenți, — mai mult sau mai puțin prietenii sau cunoștințele — firește că și copiii, al căror instinct de imitație este foarte dezvoltat — se vor strădui să vorbească întocmai ca părinții lor.

Dar nu e numai atât. Părinții care își controlează limbajul, trebuie să controleze și relațiile copililor lor, — al celor mici, — să nu se corupă. Mă gândesc la limbajul maturanților alimentați cu trivocități și injurături și reflectez uneori că acest maldan, din neglijența multora dintre părinți, se extinde chiar de la poarta curții lor, mai ales dacă este situată la un colț de stradă și devine un loc de răspînire pentru jocul de-a mingea sau alte jocuri. Sînt părinți care cred că dacă copiii lor înjură din fragedă cîră, acesta e un semn de inteligență și de precocitate — și ei reproduc savurînd aceste trivocități în care cred că descopăr mari destiniiri

(Continuare în pag. a III-a)

Proletari din toate țările, uniți-vă!

ANUL XXIII
SERIA II,
NR. 5615
—
4 PAGINI
25 BANI
—
VINERI
9 Iunie
1967

Tineri din orașul Corabia, pe unul din șantierele muncii colonilor-patrioțice

Foto: I. ANDREIȚĂ

Scînteia tineretului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

PE ȘANTIERELE INDUSTRIEI CHIMICE

PROPUNERE DE STATUIE PENTRU AUTORII UNOR ERORI

O surpriză la Ploiești.

Frățilă și Nunweiller

În mare formă și

...DINAMO-VIȘTII SPERĂ

● FRĂȚILĂ :

„Voi marca un gol care, cine știe...”

● TR. IONESCU :

„E greu de anticipat, dar avem șanse”

● NUNWEILLER

„Sperăm să cîștigăm...”

Ceea ce nu mai credea nimeni (după 5 puncte avans ale Rapidului), s-a întimplat! Înaintea ultimei etape asupra echipei campioane plutesc norii grei ai incertitudinii. Plină și zețea Fortuna, stă în descumpănire, uluită. Cui să-i dăruiască marșmă?

Dinamo, dezlanțuit, pare a se încorda mai eficient, acum, la sfîrșit. Rapidul, care a condus copios etapă de etapă, se vede strimtorat. Cîrculă o mie și unu de zvonuri. Căroră să le dai crezare? Dar, să vedem, astăzi, ce spun dinamoviștii!

CORNEL POPA :

„Mercuri dimineața. În tribuna oficială două persoane: fotbalistii Cornel Popa și Dan Coe. Așteaptă și ei, ca spectatori, meciul de verificare al selecționabililor. Discută, glumesc, VASILE CĂBLEA

(Continuare în pag. a III-a)

Volumul de investiții planificat anul acesta pentru industria chimică, de 1,7 ori mai mare decît anul trecut, va asigura intrarea în funcțiune a unui număr de 54 capacități de producție la 34 de unități aparținînd Ministerului Industriei Chimice.

O parte din acestea, conform planurilor întocmite și eșalonate pe etape, urmează să intre în funcțiune în trimestrul al II-lea din acest an.

Ne vom ocupa, așadar, de două dintre obiectivele pentru care s-au alocat însemnate mijloace bănești. Combinatul petrochimic din Ploiești și Combinatul de celuloză și hîrtie din Brăila.

Pentru început, ne-am adresat tovarășului inginer ȘTEFAN LEPĂDATU, șeful serviciului investiții de la C. P. Ploiești, care ne-a spus :

— În trimestrul II al acestui an unitatea noastră a fost planificată cu un volum de investiții de 28 230 000 lei, fonduri destinate celor două obiective prevăzute a se realiza : construirea unei instalații de încărcare-descărcare a propanului. Cuptorul de piriliză l-am pus în funcțiune cu două luni înainte de termen iar instalația de descărcare-încărcare, practic, este și ea terminată.

— Ce factori au contribuit, în-deosebi, la punerea în funcțiune înainte de termen a celor două obiective ?

— Studiarea din timp a documentației de execuție, aprovizionarea ritmică cu materii și materiale, punerea la dispoziție a utilităților, a aparatului de măsură și control precum și asigurarea forței de muncă pe specific de lucrări etc. au permis constructorului — I.S.C.M.-Brazi accelerarea ritmului de lucru la punctele „cheie” din șantier, iar mon-

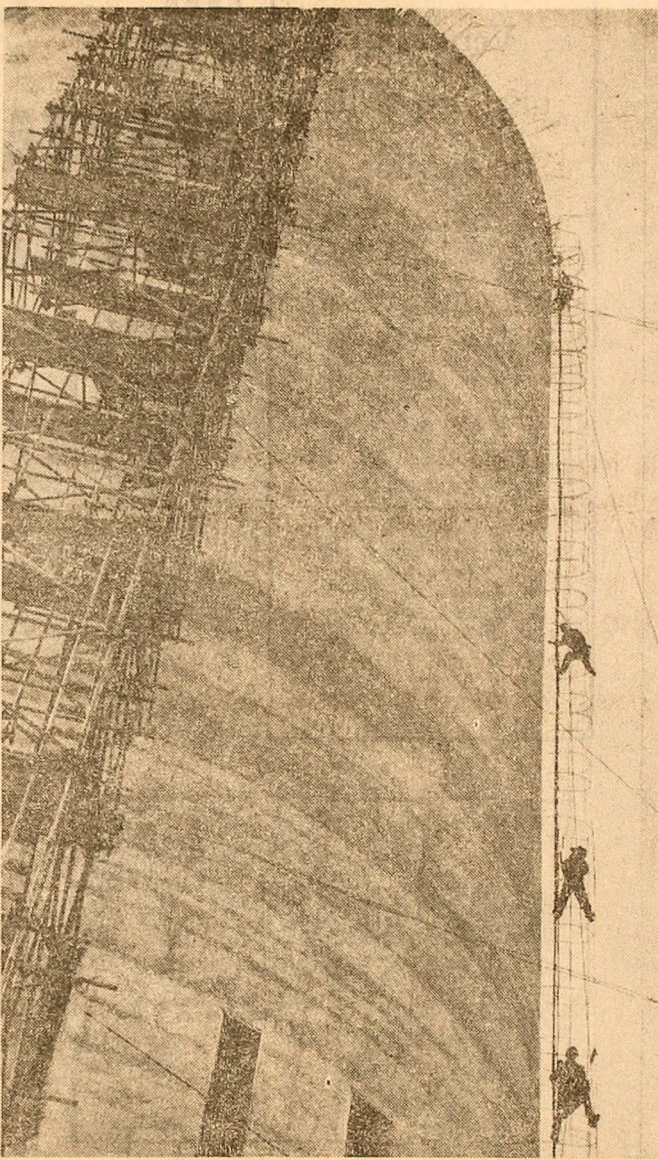
tajul utilităților și al conductelor tehnologice să fie realizat în numai 15 zile.

Rezultatele economico-financiare nu au întîrziat să apară. Capacitatea nominală la instalația de etilenă s-a îmbunătățit considerabil permițînd realizarea unei producții zilnice de peste 105 tone etilenă. Mai mult, pînă la intrarea în funcțiune a cuptorului nr. 4 se înregistrau consumuri sporite de utilități (energie electrică, aburi, apă) paralel cu existența a numeroase întreruperi în funcționarea fabricii de olefine. În primele luni din trimestrul II consumurile respective au fost reduse simțitor ceea ce a permis obținerea a 618 000 lei economii la prețul de cost iar întreruperile în funcționare au fost eliminate.

În final, putem afirma că, realizarea înainte de termen a investiției stabilite (cu toate greutățile ivite în desfășurarea fluxului de producție pe șantier) trebuie spus că forul tutelar nu

PETRU G. BRATU

(Continuare în pag. a III-a)

Altă dată o „certitudine viitoare”, tunul de gînlare de la Combinatul chimic Craiova a devenit o realitate curentă

Foto: ION CUCU

APARAT DE MĂSURARE A TEMPERATURII LAMINATELOR

DEVA (de la corespondentul nostru)

Pînă nu de mult, măsurarea temperaturii laminarelor la Combinatul Siderurgic Hunedoara, se făcea cu ajutorul pirometrelor optice industriale, metoda care dădea bune rezultate în cazul laminatelor de dimensiuni mari, dar cu totul nesatisfăcătoare în cazul celor de dimensiuni reduse. Recent, un colectiv de cercetători din combinat, a realizat un aparat cu ajutorul căruia se poate efectua măsurarea temperaturii acestora cu o deosebită precizie, putîndu-se astfel cunoaște și studia care este influența temperaturii la sfîrșitul perioadei de laminare asupra parametrilor de rezistență. Aparatul amintit, își găsește o largă utilizare îndeosebi la linia de profile mici.

SĂ DISCUTĂM DESPRE TINEREȚE, EDUCAȚIE, RĂSPUNDERI

pericol în familie...

FILE DINTR-UN JURNAL DE „ANCHETATOR SOCIAL”

MIHAI STOIAN

În cazul celor 3 minori de la Alexandria — asupra cărora vom reveni — am făcut o cercetare par-

țială a felului în care și-au petrecut copilăria mamele celor 3 minori. Și iată la ce rezultate tulburătoare am ajuns :

ELZA VAJOGA (mamă firească)	MARIA TEODORU (mamă firească)	JANETA DANCEA (mamă firească)	MARIA RASOLEANU (fostă mamă adoptivă)	ELENA IONESCU (mamă de-a doua)
orfană, părintii i-au murit : mama — cînd ea avea doi ani, tatăl — cînd avea zece ani. Crescută într-un cămin de copii.	fără tată cunoscut, mama i-a murit cînd avea 6-7 luni : a crescut-o bunica.	crescută de o mătușă din București ; tatăl la Elcaz, mama în Bulgaria, divorțată : de cînd avea ea 4 ani.	crescută de bunici în urma despărțirii părinților.	orfană de mamă la 5 ani, orfană de tată la 5 $\frac{1}{2}$ ani (mort în război) ; crescută în cămin de copii ; își regăsește frații după 20 de ani.
VASILE VAJOGA	MIHAI TEODORU	STEFAN DANCEA		
părintii despărțiti în fapt de 3 ani.	părintii divorțati de 6 ani ; nu și-a mai văzut de-atunci tatăl, pînă în clipa morții într-un accident.	nu-și cunoștea tatăl și nici mama pînă la 9 dec. 1966. Am izbucnit să-l găsesc mama după îndelungate cercetări. Poartă acum numele mamei naturale, după ce l-a purtat pe cel al părinților adoptivi ; părintii adoptivi, din care tatăl a murit, au desfăcut înferea cînd ei avea 9 ani ; pînă la 9 dec. 1968 era al nimănui.		

Asemenea părinți — categoric inovati — au colului a apărut în nr. 5614.

dreptul, la rîndu-le — de vreme „circumstanță atenuantă” ? Sînt de părere acționeze, cînd se ocupă cu nu ! Dar oamenii de de copii, nu izolat, ci în specialitate (și aici, rolul

corpului didactic poate fi hotărîtor !) au datorită să urma despărțirii părinților. Vorbim — mai teoretic sau mai puțin teoretic, despre morală și preceptele ei, — ti învățăm pe

copii, cum e și normal, în clasă, să facă așa și să nu facă altfel, dar atunci cînd

(Continuare în pag. a II-a)

CE TREBUIE SĂ ȘTIE

O ADOLESCENȚĂ CÎND ÎȘI ALEGE PROFESIA

DIALOG CU CAN DIDACTII

prof. dr. docent N. Cajal

Ziarul dumneavoastră a publicat în ultima vreme mai multe articole care abordează o temă de mare interes social: orientarea spre profesii a generației de adolescenți. Inscrind-mă la discuția ce o purtați, îmi îngădui să abordez un aspect de loc discutat, deși este foarte important să-l avem în vedere cînd pornim o acțiune de îndrumare spre profesii.

În alegerea profesiei primează, firește, aptitudinile, inclinațiile, pasiunea pentru o disciplină anume de studiu. Dar am greși dacă am uita că la acest criteriu (înjind de preferință individului n-am adăuga obligatoriu, și criteriul biologic — sex, forță fizică, glandele endocrine, precum și condițiile social-economice, mediul în care va munci și trăi).

Din acest punct de vedere, gîndesc că orientarea spre profesii a adolescenților trebuie să aibă o notă specifică.

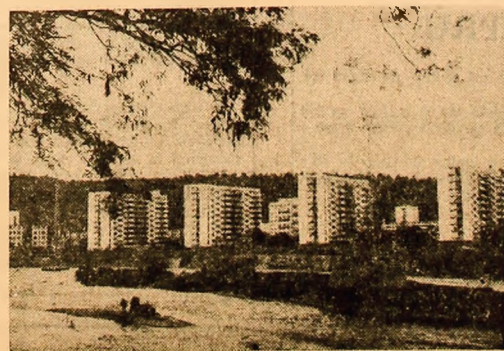
Se știe că în ceea ce privește recunoașterea valorii femeii în activitatea colectivului mai există suficiente prejudecăți.

Chiar genialul Darwin a afirmat că „ceea ce stabilește deosebirea între cele două sexe, este că bărbatul în tot ce întreprinde, atinge un nivel superior aceluia la care poate ajunge femeia, oriunde ar fi felul acestei activități”.

Lășind la o parte aceste prejudecăți, alegerea de către adolescenta a profesiei include deosebiri. Gîndirea și judecata noastră nu se pot separa de biologia individuală a omului, trebuind să se țină seama de posibilitățile fizice și intelectuale ale fiecărui îns, indiferent de sex. Cînd o fată are să-și aleagă o carieră nu poate să nu țină seama de existența unor diferențe anatomice, fiziologice și endocrinologice între un bărbat și o femeie. Nici un histolog sau anatomopatolog nu a afirmat vreodată că femeia are o structură specială de țesut cerebral sau un număr de circulații cerebrale mai mic decît cel al bărbatului. Există totuși deosebiri anatomice care influențează randamentul femeii și al bărbatului în munca profesională. Aceste particularități fac ca în unele direcții femeia să fie egală bărbatului, în altele superioară, iar în cele care cer forță fizică, inferioară.

Trebuie însă bine precizat că deși femeia este inferioară bărbatului în ceea ce privește forța fizică, în numeroase direcții randamentul muncii ei este superior ; în unele cariere excelentă. Femeia poate fi o excepțională interpretă muzicală, o artistă talentată, medic, chimist, biolog, fizician, agronom, jurist, dascăl etc. (Este cunoscut că în instituțiile de arte plastice, majoritatea studenților o formează sexul feminin).

(Continuare în pag. a III-a)

pericol în familie...

ne izbim de-o încălcare, de către copil, a normelor morale și a normelor de conviețuire socială. Nu investigăm cazul până în ultima sa fibră, ci ne mulțumim să pedepsim, să luăm masuri de izolare etc. În fond, cei profesori — dintre cei buni care merg des în casele părinților — și-au propus să cunoască nu numai „biografia psihică” a copilului, ci și a părinților? Fără copil? Dar tatăl? Munte copilul? Dar părinții? Nu are simțul dreptății? Dar cei de-acasă îl au? (ca să nu mai vorbim și despre ceilalți). Este deosebit de important pentru cel care dirijează din afara familiei educația copilului, să descopere în ce măsură factorii familiei au avut la rândul lor, în copilărie, parte de o influență bună, moral-afectivă. Nu este vorba aici să vedem doar părinții au dus-o bine doar din punct de vedere material, ci psihic. Exemplul celor trei (de fapt, cinci) mame care nu știu să fie mame pentru că mamele lor n-au știut, cîndva, să fie, cred că este convingător.

Quasi-rebuturi educative

Se găsește întotdeauna oarecui dispus să descrie cazuri extreme, din domeniul de-aici și de alții. Din alte motive mai ales cazul Văineș Teodoru (fiind de-o parte cazul Dancaș) și de-a doua parte limpede că, și în asemenea situații complicate, grave, ar fi existat soluții care să împiedice rezultatul actual: *quasi-rebuturi educative*. Se știe că este mult mai greu să reeduce decât să educa. Copilul poate să le dea copiilor acestora mincare, îmbrăcăminte, învătătură, și poate forma — cu timpul — în spiritul dreptății, în alături de el, dar care este rămin — evident — primejdios. De ce n-am face totul capacitatea o avem (sinteză) pentru înălțarea premiselor greșite care se pun la baza personalității în formare, în unele familii? Este vorba, repet, în anul rînd, de simțul înălțat și format al echității. Aurul de superioritate aflată al unor dintre părinți este cît se poate de dăunător. El intru-șe, de la bun început, orice contact spontan, sincer, în fața copilului, la adolescent. Așadar, referințele în continuare la mame și sarcinile familiei în societatea noastră, vom pune ca cele mai frumuse și înțelepte idei vor rămîne simple idei, dacă nu vom căsa dialogului în care vorbeam inițial. Trima garanție a stabilității unui dialog este — paradoxal — tocmai lipsa de tensiune acută, specială, și de respectiv dialog. De vreme ce spun? Eu, înainte, nu trebuie să fiu într-o stare crispată la gînduri și de datorită mea să mă vorbesc, cîntat cu prietenii mei copil sau cu alții. Asta trebuie să se petreacă în relație, adică eu, părinte, să nu suport organcic și nedreptate comisă de copil (al meu sau al altuia): de mine depinde — și doar în casă, și în public — să-i trag o almă ca să am liniște, dar și de mine depinde să mă

străduiesc timp îndelungat să-l fac să înțeleagă că, după o zi de muncă etc. — liniștea este pentru mine vitală. Exemplele se pot înmulți la infinit (atenție! să nu se deducă de-aici că este necesară o „egalitate” părinte-copil, ipocrită și, oricum, contradicție realitate). Dar în fața adevărului unic — să fi cinstiți, să fi muncitori, să fi drept etc. — egalitatea n-are ce strica, dimpotrivă. Pe teneu și se cădește *autoritatea părintească* (nu autoritarismul!). Iar autoritatea reală este cea mai desăvîșită poartă către conștiința și sufletul copilului. Te întreb, ce fel de autoritate și implicat, ce fel de influențe morale mai poate avea tatăl lui Victor Văineș, plecat de-acasă după o femeie mai tină (Victor știe perfect asta, nu-i și des-cris o scenă intimă surprinsă de el la 8 ani, în casa „ubitului” tatălui). Ce ascendent moral poate avea asupra celor trei fii și săi care și-au mai rămas în viață, Dumitru Teodoru, tatăl care nu și-a mai văzut copiii de 6 ani (în repetate rânduri condamnat pentru furturi).

Suplinește mama lipsa tatălui?

Există situații — ca a lor — în care poate și mai bine ca minorilor — aflați acum în căminul de orfani de la P.N. — să le lipsească tatăl (scapă de o influență categoric negativă). Se zice că, în astfel de situații, mama copiilor suplinește lipsa tatălui periculos din punct de vedere moral. Suplinește mama lipsa tatălui? Dimpotrivă! Să zicem că cei trei (foști) pătriți copiii Teodoru au avut ghinion. Dar iată un ultim fapt din ancheta efectuată de mine în cazul Teodoru, fapt de-a dreptul copios: am re-văzut-o pe mama aceasta după accidentul mortal al fiului ei. Efectiv femeia suferea — avea totuși suflul de mamă. Afînd că păstrează încă niste scrisori de-ale copiilor ei — de la cel decedat și de la cei din căminul de orfani P.N. — am rugat-o să mi le arate. Am mers acasă, le-am citit și am descoperit că în timp ce Mama Teodoru își ține ceilalți 3 copii în căminul de orfani, la 60 km depărtare de casa părintească, ea ține în gazdă, în propria-i casă într-o cameră foarte bună (are două camere) doi elevi de la o școală profesională din Bacău. Cum poate o mamă să facă asta — mai cu seamă după un șoc ca acela al pierderii unui fiu de 11 ani? Intrebare pare melodramatică, dar ea ascunde un simț extrem de important: „profesiunea” de părinte nu are doar o latură biologică — să-i cresc, să-i pun pe picioare, să fie voioși — ci una și mai importantă, legată de personalitatea în for-

E mai ușor de condus un automobil?

Din acest punct discuția devine mai anevoioasă, căci ea pătrunde în cadrul strict (deși greu de delimitat) al familiei. Reducînd complexa problemă la o comparație nu mai în aparență spirituală, ne întrebăm în continuare: este mai ușor de „condus” un copil decît un automobil? Fără îndoială că „nu”, dar iată că pentru conducerea automobilului se cere un permis, poți să și cazi la examen, există taloane... și o miliție a circulației, pe cînd în domeniul pus în discuție, lucrurile sînt cu mult mai liberele, părinții se folosește de așa-zisa inviolabilitate a vieții particulare și nu se pregătesc pentru nohila și dificila profesie de părinte.

Centre de psihopedagogie

De aceea sună foarte bine și încauțator repetatul apel din presă privind psihopedagogice — pentru a primi părinții cu copii sau adolescenți — aflați în fața unor dificultăți de comportament în familie (ca și în afara ei). Astfel de copii pot avea o comportare familială perturbată și tulburată — cum am văzut — de comportament și sensibilitate (uneori ele își au rădăcina în tulburările de sensibilitate ale propriilor părinți). E timpul ca părinții — toți părinții! — să înțeleagă că nu este destul ca un copil să aibă o sănătate bună și o inteligență multumitoare, ci el trebuie să aibă și posibilitatea de a-și folosi eficient de-a-mîine. Ori, care ar fi originea tulburărilor sale, copilul nu se poate debarasa singur de preocupările sale interioare care-i tulbură comportarea și activitatea. Sînt necesari specialiștii! Centrele psihopedagogice de care vorbeam ar constitui de altfel și nucleul unor viitoare „școli ale părinților”.

Psihologia de grup

Un aspect — legat tocmai de cazul celor 3 minori — și de altele, des-tul, asemănătoare. Mă refer la ceea ce se cheamă, astăzi în termeni consa-

crati, *psihologia de grup*. Căci ce anume i-a legat pe cei trei, și pe alții ca ei? Fără îndoială că este vorba despre *independența* pe care ei au obținut-o mult prea de timpuriu (ca să nu mai vorbim de influențele negative exercitate asupra lor de niște părinți decalificați din punct de vedere moral). E bine că au scăpat de influența lor — e rău că au o independență afectivă, generală, la o vîrstă la care totul abia se clădește, nimic nu e definitiv constituit. Stîndu-se — și mai ales simțindu-se — părinții de proprii lor părinți, de cei care le-au dat viața, minorii noștri, constituind grupul lor de prieteni, au pierdut dintr-o dată ceva din neliniștea normală ce-i încerca, din nesiguranța lor. Căci, să nu uităm, într-un astfel de grup de prieteni — mai mare sau mai mic — se nasc norme de conduită precise, un sistem de valori propriu, o ierarhie a valorilor, proprie grupului. Lipsiți de familie — care trebuie să fie grupa de referință a oricărui tînar — ei sînt, așadar, nevoia or-

ganică de a se grupa, călîc absentă familiei își spune obligatoriu cuvîntul, făcînd nesigure mișcările lor interioare și exterioare. Grupul de prieteni pare să rezolve problema, echilibrîndu-i (cel puțin așa li se pare lor, celor în cauză). De fapt, noua lor situație, acordîndu-le o anumită stare de independență și apărîndu-le o personalitate — după cum s-a și văzut: cei 3 au furat, au spart magazine, și asta la 10 ani! — este primejdiosă fiindcă ei nu știu să folosească în sensul cel mai bun independența cîștigată (în cazul lor, parțial totuși binevenită, căci i-a scăpat de influențe nefaste).

Pierderea personalității

Efectele interioare asupra individului intrat în-

tr-un asemenea grup sînt dezastruoase. Măcîl cîltig, impresia că nu mai are nevoie de alții cîtă vreme li are pe-ai sîni, prietenii, este amulat de faptul că, aparținînd la grup și obligat la o supunere orărbă, făcîndu-l să se manifeste, de multe ori, împotriva voinței individuale. Chiar în cazul celor 3, trebuie arătat că ei, de fapt, s-au supus unui „șef”, celui de-al patrulea, băiat de 16 ani. Ei — cei 3 — prezentau „grupul” celor care secedează”.

Un asemenea grup de prieteni ține să se manifeste întotdeauna cît mai spectaculos, cît mai zgometos în public, iar fiecare din membrii săi trebuie să se supună, să se adapteze oricărei schimbări de opinie în restul grupului. Așadar, personalitatea fiecăruia n-are decît de suferi în acest sistem de conviețuire și colaborare care încearcă — inutil — să suplinească absența nefirească a familiei. Crizele de ordin afectiv, interioare, declanșează nu o dată puternice conflicte exterioare — și aici

avem de luptat, în primul rînd, cu mult învoacată copilă de bază a societății — familia. E bine să recunoști deschis că, în ciuda imenselor progrese tehnice obținute de omene, găsirea metodelor care să permită ajutorarea copiilor și adolescenților să devină adulți cît mai perfecți, pune încă serios la încercare înțelegerea părinților (și bineînțeles, și a cadrelor care se ocupă de copii și tineret). E bine să nu uităm nici o clipă nobila noastră misiune: formarea unei generații — cea următoare — de părinți și mai înzestrați decît noi înșine. Căci e limpede: copiii de astăzi sînt părinții anului 2000. Iar noi nu ne putem lăuda că am investit întotdeauna, într-asta aceeași cantitate de îngezozitate investită în alte domenii.

Copii desconsiderați?

Faptele descrise de mine sînt, din păcate, absolut reale. Ele vin să pună în discuție responsabilitatea factorilor — mai cu seamă familiali — care au contribuit la educarea

(sau mai bine-zis la ne-educarea) minorilor ancha-tați. Ce fel de mediu familial au cunoscut ei? Ce-au învățat de-acasă și ce-au știut apoi să facă în societate? Cum de s-a ajuns ca ei să constituie actualmente cazuri dificile, necesitări o preocupare specială? Constatăm uneori — și în situațiile de față — că avem de-a face cu copii lăsați de-ai lor în voia soartei, greșit îndrumați, într-un cuvînt: *desconsiderați*. Răspunderea apasă din păcate, în momentul acesta, numai pe umerii lor tîneri. Dar maturi? S-a invocat în vreau fel responsabilitatea părinților acestor copii? Dezvol-tarea necentenită a bogă-ției materiale, ridicarea im-plicită a nivelului de trai în țara noastră, dau tutu-ror familiilor posibilitatea de a-și crește copiii în condiții tot mai bune, ori-cărui copil fiindu-i asigurat perspectiva dezvoltării și afirmării aptitudinilor, dobîndirii în viață a locu-lui pe care-l merită în ra-port cu gradul pregătirii sale. Toate porțile sînt larg deschise. Dar cine face ca în fața acestor porți anuunții copii să in-terzică mai mult decît s-ar cuveni? Și faptele investi-gației noastre răspund in-contestabil: în primul și în primul rînd acei părinți care dau dovadă de usu-răritate, de grave neglijen-țe în nobila misiune de a că-rei exemplară împlinire sînt răspunzători.

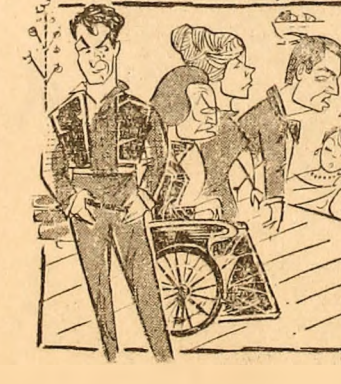

Echipa de dansuri a plo-nierilor din Clhei — Oradea
Foto: AGERPRES

Vernisajul unei expoziții a elevilor

La Casa de cultură a tineretului din raionul Crișceni a avut loc vernisajul expoziției de pictură „Pe școlarii copilăriei”. Cu puțin înaintea vacanței elevii claselor a V-a de la Liceul nr. 6 au adunat prin culori, linii și cercuri, mișcarea din lumea lor, a școlii, a familiei și a străzii. Lucrarea „În curtea Atelierelor”, a elevului Mihaela Marinescu surprinde prin maturitate, prin mozaicul multmii adunate în fața grilajului atelierelor Crișceni, prin încercarea așteptării, moment tragic din lupta cefestilor.

Vizitatorii, colegii din clasele mai mari s-au consultat cu tinerii pictori încadrați de prezența protejtoare a părinților. Numeroși ghizi ofereau lămuriri. Buna organizare a expoziției a reușit să atragă un număr considerabil de amatori de pictură din rîndul elevilor

De la stînga: George Buznea, Lia Sahighian, Eugenia Bosinceanu și Mircea Anghelescu

UN SPECTACOL DE AMATORI ?

Ultima stagiune a adus și constatarea micșorării numărului de spectatori. Sînt spectacole ce se desfășoară în săli aproape goale. Pentru viața teatrală lipsa de afinență a spectatorilor este o problemă cardinală. Care sînt cauzele? Vinovat era gîsit adesea publicul ca nereceptiv la tentativele regiștilor și actorilor. Sau preferențele aceluiași public pentru spectacolele de la televiziune ori în general concurența televiziunii. Sînt motive demne de atenție dar nu le putem reduce lipsa de pasiune a publicului pentru teatru.

Una din cele mai importante este dilematismul unor spectacole sau nivelul lor meșteșugăresc, niciodată cu sorti de a trece rampa. Se discută curent despre prezența în cadrul unor colec-tive artistice teatrale a unor sa-

lariați care sînt actori, regiștri, etc. numai cu numele, evoluțiile lor profesionale nedîndu-le dreptul să reclame titlul de actor sau regiștrii pe care îl au pe statul de plată. Directorii de teatru intere-sați de realizarea unor stagiuni vii, antrenante sînt serios trenați de aglomerarea, chiar în teatru pe care-l conduc a u-nor astfel de salariați.

Nu este firesc să căutăm una din cauzele îndepărtării publicului de teatru prezenței în repertoriu a spectacolelor de o factură că-reia nu-i putem spune artistică? Deficitul de pricepere nu e numai al publicului ci și al unora din slujitorii Teatrului. Ei apar în spectacolele care suportă conse-cința distribuției lor și se salvează numai prin creațiile remarcabile ale partenerilor. De obicei numărul lor nu e prea mare în-tr-o distribuție dar suficient pen-tru a anula, cel puțin cît timp își debitează replicile, eforturile celorlalți interpreți. Se cunosc frecvent cazuri de actori care crispează atît pe spectatori cît și pe companioni de scenă. E de datoria cronicarului de teatru să devină ceea ce trebuie să fie de fapt, adică nu numai un cen-zor sever al dramaturgiei origi-nale ci și al vocației interpreți-lor.

Nu știm ce criterii au străjuit alegerea piesei „Dincolo de zare” dar credem că false criterii artis-tice. S-a jucat un O'Neill pentru că este O'Neill și nu pentru va-loarea intrinsecă a piesei, care deși a deschis, prin succesul ei, cariera dramaturgului, nu repre-zintă deloc virful creației sale.

S-a jucat o piesă de O'Neill pentru că se știe că aici sînt conflicte tari, pasiuni răscolito-re etc. fără a se vedea în ce mă-sură piesa aleasă reprezintă în-tr-adevăr dramaturgia lui O'Neill.

S-a jucat „Dincolo de zare” pentru că presupune o atmosferă „artistică”, ciudată etc.

S-a jucat o piesă americană pentru că se presupune că în ea vom găsi cămășa în carouri, fer-me, bărbați colțuroși și deșei, femei pasionate și brave etc., adică ceva din recuzita de suc-ceș a subiectelor de inspirație a-mericană.

În general piesa pare a fi fost aleasă pentru că realizează o re-țeta ce are invariabil succes la public. Însă O'Neill înseamnă mai mult decît latura colorată a literaturii lui, peste care însă regi-ziorul spectacolului, Mircea Avram, n-a știut trece. El a pri-vit strict meșteșugărește piesa fără să se intereseze de semnifi-cățiile mai largi, ale neobșnuitei dramaturgii scrise de O'Neill. În consecință vizuinea regională a plată, de o vizibilă lipsă de ima-ginație pe care n-o mai în-tîlim decît în spectacolele re-gizate de amatori unde se rez-pectă cu sfîntenie litera para-netice, nesimțîndu-se sensurile mai adînci ale textului. Forma, mobilierul, costumele sînt de o concretețe și o fidelitate dezo-lantă. Nu se observă nici o în-țelegere de a interpreta, de a su-gera printr-o intervenție regi-zorală ceva din permanentele ges-tiilor tragice ale dramei. Con-flictul a fost redus vulgarizant la neînțelegerea dintre doi frați pentru o femeie și la ruina unei ferme condusă de un nepreciput. Accentul tragic a fost înlocuit cu un iz domestic și dimensiunea conflictului adusă la etalon co-mun. Nimic din impulsurile de-bordante și dure pe care acel „dincolo” din toate piesele lui O'Neill le impune erorilor. Tra-gicului consum sufleteș și de energie nu se vede niciărei. Per-sonajele acționînd în concepția

Invitație după miezul nopții

Roman foileton de HARALAMB ZINCA

XII. O LOVITURĂ DE TEATRU

Căpitanul Lucian s-a văzut nevoit să mă scuture de cîteva ori, cu violență, pînă ce-am deschis ochii.

— Ce-ai făcut, dom'le, ai luat o tabletă sau ai înghițit un tub întreg? Mă întrebă el vesel. Hai, școală că-i țîrziu și mai avem o mulțime de treburi...

M-am demontat cu greu. Lucian m-a împins sub duș. În ceea ce mă privește numai după ce am simțit biciuirea ca de gheață a apei, mi-am amintit unde mă aflui și ce-i cu mine.

— Ești vesel, căpitan?

— Sînt... nu cumva îți pare rău?

— Ai găsit „acul”?

— L-am...

— Fără mine? Izbucni eu supărat.

— Nu... nu, ferească Dumnezeu, am venit să te iau... să-l găsim împreună... Dar grăbește-te! Știi cît e ceasul? Cinci... Ai dormit mai bine de 12 ore...

— Nu se poate, protestai eu cercetîndu-mi ceasul. Cum a fost? Totul a mers strună? Mă interesai amintindu-mi de cadavrul lui Busuioceanu.

— În ordine... hai, dom'le, grăbește-te... Ți-o fi foame? Să știi că nu-ți dau voie decît să bei o cafea mare, turcească...

Am ieșit în stradă. Ne-am îndreptat spre un local din centru unde o turcoaică prepara cafeaua după o străveche metodă: ibricul de aramă... nisipul fierbinte, cloccotul potolit...

Lucian, deși avea o față obosită, părea bine dispus. Nu cred să fi închis ochii în ultimele douăzeci de ore.

— Unde mergem acum?

— Să asistăm la o adevărată lovitură de teatru, rse el. Ce nu facem noi pentru documentarea scriitorilor...

— Hai lasă glumele!

Mercedes-ul venise după noi și ne aștepta nu departe de ca-fenea. Am urcat. Mașina porni. Lucian mă studia cu coada ochi-ului. Zise:

— Vasiliță, încotro mergem noi acum?

— Să asistăm la o lovitură de teatru, răspuse gîfînd prompt.

— Ei, acu, mă crezi? Se întoarse Lucian spre mine. N-am glumit.

— O spui de parcă am merge să asistăm la nu știu ce par-tidă de fotbal... Și unde va avea loc... lovitură de teatru?

— În curtea atelierelor auto ale Direcției Regionale M.A.I. Am impresia că nu mă crezi. Foarte rău. Află că mine o să te poți întoarce liniștit la masa ta de lucru.

În curtea atelierelor își făcu apariția o limuzină bej, un Opel-Rekord urmată de o mașină a circulației. În urma lor, porțile se închiseră. La un semn al unui maior scund și gras, automobilele staționară în mijlocul curții, la un pas de dînsul.

Din Opel coborî, spre marea mea surprindere, locotenentul-major Frunză care se repezi la cealaltă portieră, o deschise, și, cu un gest respectuos, îl poști pe străin să coboare.

— Bine, exclamă eu, dar tipul ăsta e partenerul de dans al domnișoarei Bruderman!

— Și asasinul lui Busuioceanu.

— Cum? I Trandafir nu s-a sinucis?!

— Nu ți-am promis o... lovitură de teatru? Lucian mă apucă brusc de braț și mă strînse cu putere. Fii atent! Incepe...

Mă uitai spre mijlocul curții. Străinul era negru la față, dai calm. Frunză se opri în fața lui. Ofiterul de miliție care venise cu mașina circulației își închină maiorului niște hîrtii.

— Sînt actele auto ale ucigașului lui Busuioceanu, mă lămuri Lucian.

Maiorul cercetă actele, apoi i se adresă străinului în limba lui:

— Domnule doctor Fabricius, ajunseră pînă la mine cuvintele ofiterului, dumneavoastră sînteți proprietarul mașinii Opel-Rekord cu numărul B.M. 55-937?

— Da, confirmă Fabricius. Nu înțeleg sensul acestor formalități, adăugă el. Sînt de-a dreptul indignat. Mă grăbesc... Dați-mi să iscălesc mai repede ce am de iscalit...

— Un moment, zise maiorul, și-i întinse documentele. Fabri-ciusu întinse și el mîna. Dar, în aceeași clipă, cu o mișcare ful-gerătoare, locotenentul de circulație se repezi la dînsul și-l puse cătușele. Dintr-un salt, Frunză fu și el lîngă Fabricius și-l apucă de colțurile gulerului de la cămașă. Le smuci cu putere, apoi, arătîndu-și palmele umede, strigă în direcția noastră:

— Cianură de potasiu!

— E timpul să intru în scenă, mă anunță Lucian. Apăru de după zidul de unde urmărisem „lovitura de teatru” și se îndreptă spre proprietarul Opel-ului. Acesta își revenise din primul șoc și începuse să amenințe că va protesta pentru actele de samavolnicie la care era supus... Căpitanul Lucian se opri la un pas de dînsul. Ochii lor se întîlniră. Spre surprinderea celor de față, Lucian i se adresă străinului în românește:

— Mă adreă, domnule Fabricius, iar dacă vrei să protestezi, o poți face și în românește... Ați recunoscut că sînteți proprietar Opel-ului... Vă informez că declarația dumneavoastră a fost înregistrată pe bandă de magnetofon...

— Nu înțeleg nimic! Țipă Fabricius în limba sa.

— Asta rămîne de văzut. Locotenent-major Frunză, fă bine și scoate-i de degetul de la mîna stîngă inelul acela... De ce ați treasit, domnule Fabricius? De ce v-ați uitat la inel? Doar nu știți românește? Nu-i așa, Frunză, că are și acolo cianură de potasiu?... Nu mai protestați, domnule Fabricius? Și acum, să ne ocupăm puțin de Opel-ul dumneavoastră. Tovarășe locotenent Dobre, desfă mă întîbi partea interioară a portierei din dreapta.

Locotenentul Dobre, cel care s'întorsă să-i pună lui Fabricius că-

tușele, începu să desfășure apărătoarea. Îi veni în ajutor un meca-nic. Spre surprinderea tuturor, ieși la iveală o colecție de anue, ca o panoplie neobișnuită. Doua revolvere de calibru diferite... un pumnal automat... În „rastel”, mai era însă și un loc liber: se vedea că, pînă nu de mult, acolo fusese culcușul unei alte arme.

— Mulțumesc, locotenente... Fotografiați-vă rog, ordonă Lu-cian. Blitz-urile fulgerară... Ei, ce zici de Opel-ul dumitale, do-mnule Fabricius?

Străinul încremenișe cu capul în sus, de parcă nu l-ar fi in-terestat nimic din ceea ce se petrecea sub ochii lui.

— Tovarășe Dobre, treci te rog, la volan... Așa, așa... Cercetea-ză acum butoanele de la bord. Trage ușor de butonul roșu de lîngă aparatul de radio.

Locotenentul execută ordinul. Automat, în spatele mașinii se înălță, de parcă ar fi crescut din interiorul unei aripi, o antenă înălță și subțire.

— Ce fel de antenă e asta, domnule Fabricius? N-ai vrea să nu răspunzi? Dumneata, tovarășe locotenent Dobre, ce părere ai?

— Păi, zise acesta, cred că e vorba de antena aparatului de radio...

— Te înșeli... E antena unui aparat de recepție, montat în spa-tele aparatului de radio... Trage butonul negru... Uite, antena care se înălță acum e a aparatului de radio... Nu-i așa, domnule Fa-bricius? Tovarășe maior, dacă nu mă înșel, aveți în mîna actual acestui Opel?

— Da răspunse maiorul tulburat.

— Cu ce număr oficial e înregistrată mașina?

— B. M. 55-937, răspunse.

— Urmăriți acum, zise Lucian, nelîndu-și ochii de la Fabri-cius, alți numărul din față cît și cel din spate... Tovarășe Dobre, răsucește, te rog, comutatorul albastru...

Locotenentul răsuci comutatorul. Brusc numărul oficial al maș-i-nii se schimbă.

— B.M. 63-845, cîți cîneva cu glas tare.

— Mai răsucește-l o dată! ordonă Lucian.

Automat, mașina căpătă un nou număr: H.B. 48-5-36.

Avem senzația că urmăream un vis teribil de năstrușnic, al cărui erou era un inventator cu o fantezie uimitor de bogată.

EVOLUȚIA CRIZEI DIN ORIENTUL MIJLOCIU

CAIRO 8 (Agerpres) Într-un comunicat oficial al comandamentului suprem al forțelor egiptene, transmite agenția M.E.N. se arată că unități blindate ale inamicului au pătruns pe la spate în pozițiile de la El Arish. „Forțele noastre aeriene le-au atacat cu rachete, provocându-le pierderi serioase în oameni și materiale”.

CAIRO 8 (Agerpres) — Într-un nou comunicat al comandamentului suprem al forțelor armate ale R.A.U. în legătură cu situația din zona El-Arîsh, transmis de agenția FRANCE PRESSE, se spune că „forțele blindate israeliene care s-au apropiat de centrul El-Arîsh, au încercat să înainteze pe șoseaua de pe coasta nordică a peninsulei Sinaului, dar forțele aeriene ale R.A.U. au reușit să oprească înaintarea lor și să le decimeze”.

„Un număr de elemente blindate ale armatei israeliene se află încercând să intre în El-Arîsh și El-Sahel”, adaugă comunicatul. În cursul desfășurării acestei bătălii, spune comunicatul, trei avioane americane purtând însemnele forțelor aeriene ale S.U.A. au fost văzute joi dimineața la ora 7.30 (ora locală) foarte precis, zburind pe deasupra Canalului de Suez, de la nord spre sud. Forțele noastre staționate de-a lungul canalului au putut să distingă: aceste avioane efectuau o misiune de recunoaștere pentru forțele blindate israeliene decimate de forțele noastre pe șoseaua de pe coasta nordică a Sinaului.”

TEL AVIV 8 (Agerpres) — Un comunicat militar dat publicității la Tel Aviv, arată că pe frontul din Sinau forțele armate israeliene acționează împotriva punctelor de rezistență egiptene fără a da însă precizări asupra desfășurării luptelor. Din capitala israeliană se confirmă joi dimineața că pe frontul iordanian au început operațiunile militare „cu excepția unor mici incidente inevitabile”, scrie agenția FRANCE PRESSE. Tot în Tel Aviv se anunță că forțele egiptene au lansat un atac la care blindate împotriva unităților israeliene din regiunile Sir Kafkafa și Mitla, în sudul Sinaului. Acest atac a fost sprijinit de aviația egipteană.

Pe de altă parte în comunicat se deșchide oficial informațiile potrivit cărora trupele siriene ar fi pătruns în Galierea și avansat spre Nazaret.

NEW YORK 8 (Agerpres) — Hans Tabor (Danemarca) președintele Consiliului de Securitate al O.N.U. a fost informat în mod oficial că, începând de miercuri orele 20 G.M.T. au început efectiv ostilitățile între rupele israeliene și iordaniene, nuntă agenția France Presse.

CAIRO 8 (Agerpres) — Un comunicat militar difuzat joi

dimineața arată că „artileria siriană a intrat în acțiune împotriva raidurilor aeriene inamice și că avioanele forțelor armate siriene au întins aparatele israeliene”. Anunță radio Cairo, reluat de agenția France Presse. Postul de radio Cairo precizează că, potrivit comunicatelor publicate mai târziu la Damasc, „cinci avioane inamice au fost doborâte”. Facând bilanțul operațiunilor, recente, comunicatul afirmă că „un anumit număr de soldați inamici au fost făcuți prizonieri în timpul luptelor care s-au desfășurat pe frontul sirian”. Comunicatul adaugă că „au fost observate joi dimineața deplasări ale forțelor blindate inamice în sectorul de nord al frontului în regiunea El Azulia” și că „aceste forțe erau compuse din 50 care de luptă, precum și din unități de artilerie și infanterie”. Comunicatul arată în încheiere că „tunurile de campanie sprijinite de alte unități siriene au bombardat violent concentrațiile de trupe inamice, provocându-le pierderi grele”.

CAIRO 8 (Agerpres) — Postul de radio Cairo a anunțat miercuri noaptea că au avut loc lupte între forțe egiptene și forțe israeliene pe cea de-a doua linie de apărare a unităților militare ale R.A.U. din Sinau. Un comunicat militar al R.A.U. a anunțat că două avioane militare israeliene au fost doborâte. La rândul său, postul de radio Damasc a comunicat că trupele siriene au pătruns pe teritoriul israelian 16 km.

Cotidianul „AL AHRAM” din Cairo arată că pe frontul din Sinau se află 9 divizii de blindate și infanterie ale Israelului, care grupează 180.000 de oameni. Ziarul adaugă că „anumite poziții ale primei linii sînt încă deținute de unitățile egiptene care hărțuiesc trupele israeliene în acțiunile acestora împotriva forțelor R.A.U., regrupate pe cea de-a doua linie”. „AL AHRAM” menționează, de asemenea, că forțele israeliene au atacat ieri rafinăriile de petrol de la Suez fără să vâdă pierderi. Potrivit ziarului citat, numărul avioanelor israeliene scoase din luptă de la începutul ostilităților militare se ridică în prezent la 300.

Agencia Reuter anunță că unitatea militară egipteană care apăra Gaza a capitulat necondiționat miercuri după luptele care au avut loc în acest oraș al R.A.U.

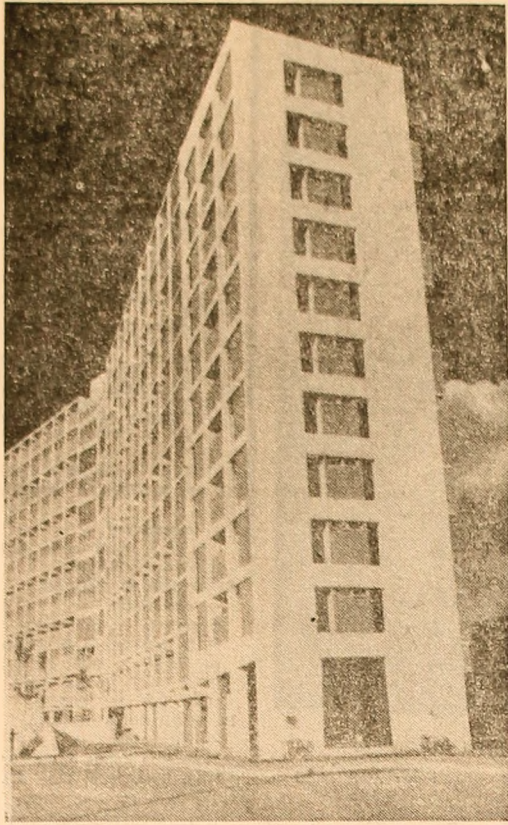
CAIRO 8 (Agerpres) — „Aviația israeliană a efectuat joi dimineața un raid în împrejurimile Cairo-ului. Cu acest prilej au fost doborâte șase aparate israeliene”, se spune într-un comunicat dat publicității de comandamentul superior al forțelor armate ale R. A. U., difuzat de postul de radio Cairo. Un raid asemănător a avut loc și în regiunea Canalului de Suez. Aviația israeliană a pierdut cu acest prilej încă trei avioane.

BEIRUT 8 (Agerpres) — Libanul a hotărât să-și rechemе ambasadorii din Statele Unite și Marea Britanie, anunță agenția FRANCE PRESSE. Ambasadorii celor două țări au fost și ei invitați, joi, să părăsească Beirutul.

OTTAWA 8 (Agerpres) — Guvernul canadian consideră că ar fi de dorit ca un reprezentant al președintelui Consiliului de Securitate și al secretarului general al O.N.U. să fie trimis în Orientul Mijlociu pentru a ajuta la pregătirea aranjamentelor în vederea aplicării rezoluțiilor Consiliului de Securitate cu privire la încetarea focului, a declarat ministrul de externe canadian, Paul Martin.

Taxi-ul aerului

Allături de nenumărate alte machete prezentate la Salonul de aeronautică și cosmonautică de la Bourget se găsește și una a avionului-taxi, destinat zborului pe distanțe scurte, între 100 și 400 kilometri. Acest tip de aparat după dorință a vitezei și altitudinii taxi-ului aerian. Dispozitivul de „distribuire” a gazelor este montat într-o asemenea poziție încât pilotul poate să regleze după dorință viteza și altitudinea taxi-ului aerian. Dispozitivul de „distribuire” a gazelor este montat într-o asemenea poziție încât pilotul poate să regleze după dorință viteza și altitudinea taxi-ului aerian. Dispozitivul de „distribuire” a gazelor este montat într-o asemenea poziție încât pilotul poate să regleze după dorință viteza și altitudinea taxi-ului aerian.

Cortina a căzut peste afacerea Ben Barka. Tăcerea va învăliși voluminoasele dosare în care pe mii de pagini deactologiate sînt înregistrate măturii, acuzații și pledoarii. Enigma nu a fost dezlegată. Răpirea liderului marocan săvîrșită în inima Parisului, într-o dimineață de toamnă triplă, rămîne un mister incredibil istoric. Sentința pronunțată de Curtea cu juri a Senatului trimite în temniță doi din cei șapte inculpați prezenți în boxa Lopez, funcționar la aeroportul Orly și polițistul Sanchez vor petrece cîțiva ani în închisoare. În schimb, vedeta numărul 1 a procesului — colonelul Dlimi — a obținut achitarea. Clementă detată de conștient, deosebită, obscură? Șocul produs de sentința va alimenta pasiunile politice și cîmpul presupunerilor este larg deschis. Oricum, achitarea lui Dlimi — se motivează la Paris — provine din faptul că acuzațiile la adresa lui nu s-au putut sprijini de probe materiale. Verdictul, în compenșare, a vădit severitate față de persoane judecate în lipsă. Generalul Oulfiar, ministrul de interne al Marocului, a fost condamnat la închisoare pe viață. O condamnată simbolică... „Enigma rămîne” — scria COMBAT. Mai trăiește Ben Barka? În cazul unui răspuns negativ lipsese dovezi asasinatului. Ce s-a întîmplat cu cadavrul dispărutului?

29 octombrie 1965. Un sfert de oră după 12. Ben Barka, însoțit de un student marocan, se îndrepta către o cafenea din centrul Parisului. Avea o înfățișare cu trei franjezi care luaseră inițiativa realizării unui film asupra multor aspecte ale deconșturării. Ben Barka urma să fie consilierul celor trei: cineastul Franju, ziaristul Bernier și editorul Figon. Dar, înainte

de a ajunge la locul înfățișării Ben Barka este aprit de doi oameni care își prezintă legitimațiile de polițisti. Frunțașul marocan este atras într-o limuzină neagră parcată în apropiere. Limuzina pornește de îndată. Încotro? Spre poliție? Nu. Ben Barka a fost transportat în vîla unui om certat cu legea: Boucheseiche. Acest client al justiției încetalise o călătorie în Maroc. La Rabat se pretinde

meniuul supozțiilor. Declarațiile fragmentare nu permit să se depisteze o urmă precisă. Acuzații se încercă în afirmații, retracează cele spuse, apar și dispar martori, iar cercetările nu izbutesc să înainteze în acest labirint al necunoscutului. Se știe, totuși, că generalul Oulfiar s-a găsit la Paris în zilele care au urmat răpirii lui Ben Barka și că voiajul ministrului marocan n-a însemnat un turism... Întîmplător. Există, pe de altă parte, puține date care să desemneze mobilul răpirii, petrecută într-un moment în care părea să se contureze o apropiere între liderul marocan și autoritățile din țara sa.

Adevărul nu poate fi adus la lumină. Martorii prețioși au tăcut pentru totdeauna. Editorul Georges Figon a dispărut în condiții suspecte. S-a vorbit de o sinucidere dar, s-ar părea, că s-a comis un asasinat. Momentul: Figon începuse să devină libat. Un ziarist francez plecat în Maroc să strîngă date privind afacerea Ben Barka a dispărut și alina după mai multe săptămîni corpul său neînșuflețit a fost descoperit. Să adăugăm la aceasta contribuția neagră a destulului: decelele în serie ale avocaților familiei Ben Barka.

Verdictul a stîrmit nemulțumiri la Paris. LE FIGARO afirma că decizia tribunalului „nu a adus vreo lumină sau vreo satisfacție opiniei publice”. Desigur, se nețează, achitarea lui Dlimi va îmbunătăți reletile Parisului cu Rabatul. Bătălia judiciară care s-a consumat de-a lungul multor luni n-a reușit decît să dea în temniță pe niște acuzați de mina a doua execuțanți ai unui scenariu pregătit minuțios. Semnele de întrebare continuă să planeze asupra acestei afaceri al cărei epilog nu va fi scris, poate, niciodată.

EUGENIU OBREA

Enigma n-a fost dezlegată

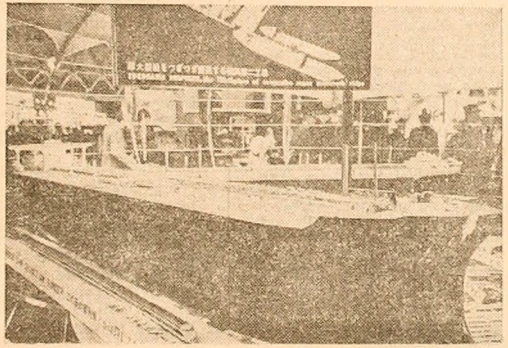
CUBA. — Construcții noi la Havana

PE SCURT • PE SCURT • PE SCURT • PE SCURT

CEI TREI navigatori australieni Andrew Wall, Desmond Kearns și Robert Nance, ambarcați pe iahtul „Catonade” au părăsit miercuri portul Buenos Aires (Argentina) pentru a-și continua călătoria în jurul lumii. Ei au luat startul la 21 martie 1965 din portul Sydney (Australia) și au parcurs pînă în prezent 18.000 kilometri. Temezararii navigatori se vor oprî în a doua etapă a călătoriei lor la Montevideo, Rio de Janeiro, Recife, Antigua, Miami și Plymouth (Anglia).

AGENCIA France Presse, citind surse oficiale ale guvernului vest-german, relatează că în anul 1966 Republica Federală a Germaniei s-a plasat din nou pe locul doi după S.U.A. în ceea ce privește volumul comerțului exterior. Locul trei revine Angliei. Unul număr de 12 parteneri principali ai comerțului Republicii Federale a Germaniei îi revine 70 la sută din totalul schimburilor comerciale care, în expresie valorică, se cifrează la 108 miliarde de mărci vest-germane.

LA VARȘOVIA au luat sfîrșit lucrările comisiei mixte de colaborare economică și comercială dintre R. P. Polonă și Italia. Au fost discutate probleme ale colaborării comerciale dintre cele două țări în anul în curs. După cum menționează agenția P.A.F., în 1966 volumul schimburilor de mărfuri dintre cele două țări a crescut cu peste 20 la sută în comparație cu anul 1965, iar în cursul anului lucrările ale comisiei s-a constatat că există posibilități pentru dezvoltarea pe viitor a comerțului polono-italian.

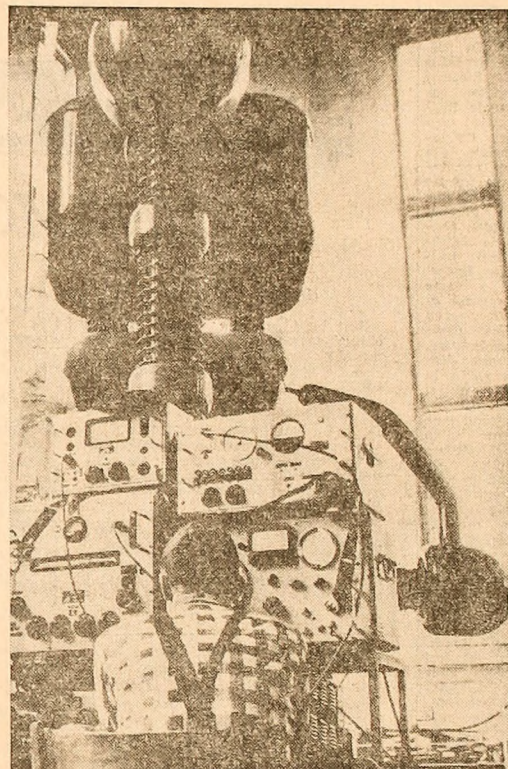

JAPONIA. — Compania Ishikawajima — Harima va construi în următoarele luni un petrolier care va depăși cele mai mari exemplare existente în prezent. El va avea o deplasament de 276.000 dwt și o lungime de 346 m. În fotografie: macheta petrolierului

SAHINSAHUL Iranului, Mohammad Reza Pahlavi Aryamehr, și împărăteasa Farah s-au reîntors la Teheran, venind din Paris, după ce au anulat vizita oficială pe care urmau să o facă în continuare în Statele Unite și Canada.

CURTEA SUPREMĂ a Braziliei a hotărât miercuri seara extrădarea criminalului de război nazist Franz Paul Stangl autorităților judiciare ale Republicii Federale a Germaniei. După arestarea călăului de la Treblinka de către poliția braziliană, atît R.F.G. cit și Austria au adresat Braziliei cereri de extrădare. Cei 13 membri ai Curții supreme braziliene au votat în unanimitate hotărîrea de extrădare în R.F.G.

Secretarul general al Sindicatului muncitorilor din transporturi și al muncitorilor necalificați din Anglia, Frank Cousins, a făcut o declarație în care a avertizat asupra urmărilor grave pentru oamenii muncii britanici a eventualei aderări a țării la Piața comună. Cousins subliniază că Marea Britanie ar pierde dreptul de a achiziționa alimente și materii prime pe piețele tradiționale de care ea se folosește de peste 100 de ani și ar fi nevoită să le importe din „cele guse”. Ca urmare a acestei situații, prețurile la alimente s-ar măjora cu 14 la sută și ar determina totodată o creștere simțitoare a costului vieții.

Consiliul Economic și Social al O.N.U. și-a încheiat miercuri cea de-a 42-a sesiune cu adoptarea unor rezoluții menite să permită o mai puternică afirmare a drepturilor esențiale ale omului. Una din principalele propuneri ce urmează să fie prezentate Adunării Generale a O.N.U. prevede înființarea unui Oficiu al Inaltului Comisar al O.N.U. pentru drepturile omului. Consiliul a mai aprobat un document, condamnd guvernul sud-african și regimul rasist din Rhodesia, precum și practicile nefaste ale rasismului.

R. D. G. — La fabrica de transformatoare din Dresda

„Radio-pirații” operează

Stațiile de „radio-pirați”, instalate de-a lungul coastelor Angliei, continuă să funcționeze, în ciuda ofensivelor lansate de guvernul britanic în vederea suprimării lor. Pentru a nu fi nevoite să-și restrîngă activitatea, după ce va fi adoptată în titlu legea ce prevede aplicarea unor sancțiuni împotriva cetățenilor

britanici implicați în organizarea emisiunilor radiofonice, posturile clandestine sînt în căutare unor noi surse de aprovizionare și centuri. Potrivit relatărilor ziarului „Times”, trei stații britanice „radio-pirați” („Radio Caroline”, „Radio 227” și „Radio 355”), și-au deschis oficii în Olanda, oferindu-și ser-

viile de difuzare a anunțurilor publicitare unor firme comerciale olandeze. După intrarea în vigoare, în Anglia a legii amintite, firmele olandeze vor continua să furnizeze reclame și muzică celor trei posturi britanice „radio-pirați” fără să încalce în felul acesta legislația existentă în Olanda.

Din presa străină Drama pribegilor fără voie

Ziarul „DEUTSCHE VOLKSZEITUNG” a publicat un articol consacrat emigrației din Portugalia și anume acelor care se fac clandestini. Portughezii părăsesc țara lor cu riscul vieții, pentru a găsi într-o țară din Europa posibilitatea de a lucra și de a câștiga o bucată de pîine. Pentru a putea să-și atingă acest scop, în multe cazuri emigrații se adresează lumii interlope. Bande organizate de gangsteri au făcut din situația disperată la care ajung unii muncitori portughezi un bussines deosebit de rentabil. Pentru fiecare persoană pe care reușesc să o treacă peste granița pentru a fi cercetată precep o taxă care variază între 90 și 250 dolari.

În felul acesta, după cum arată ziarul, frontiera Spaniei a fost trecută de aproximativ 150.000 de portughezi. Printre ei se numără muncitori, meseriași, argași. Ei sînt gata să dea ultimul ban pentru a ajunge în Franța, Belgia sau într-o altă țară europeană unde ar putea să găsească de lucru. Poliția din Portugalia, Spania și din alte țări organizează o adevărată vîntoare împotriva acestor emigrații.

Acești emigrații se adună în grupuri de cîte 5—10 oameni pentru a încerca să treacă stîncile abrupte ale Pirinei. Recent, nu departe de frontiera spaniolă, au fost găsite cadavrele a cinci portughezi care au murit în timp ce încercau să treacă munții. Lunga și primejdioasă călătorie începe în portbagajul automobilelor. Ascunși în această adevărată cușcă, emigrații trec frontiera portughez-spaniolă. Treccrea peste Pirinei necesită de obicei trei nopți. Fugarii sînt duși peste cîmpii și păduri, uneori prin micile sate situale în această regiune. Fiecare grup este însoțit de doi „experți”, unul deschide colona, iar celălalt merge ultimul pentru a avea grijă să nu fugă cineva.

VIETNAMUL DE SUD. — Luptători ai forțelor patriotice îndreptîndu-se spre un punct strategic pentru o nouă acțiune